

AR GALIMA PYKTI ANT NUODĖMKLAUSIO?

/ 44 /

Nuodėmklausiai kaip ir žmonės yra nevienodi: gali būti uolūs, gali būti apšileidę; gali savo pareigą atlikti gerai, gali į ją "žiūrėti prą pirštus", kaip sakoma. Dėl to, norint gerai priimti atgailos sakramentą, tikslings juos skirstyti į gerus ir blogus nuodėmklausius. Penitentai iš tikrųjų ir skira to į tas dvi rūšis savo nuodėmklausius, nes jie ne pas kiekvieną pasitaikiusį eina išpažinties, o renkasi. Tačiau tas skirstymas ir rinkimasis daugumoje neatitinka objektyvaus kunigo gerumo ir tinkamo išpažindiai klausyti, o atliekamas žiūrint savo subjektyvių išpažinimų: patogumo, lengvumo, greitumo išpažinti atlikti ir kitų pasaulinių priežasčių. Šiame pamokslėlyje aš noriu paliesti vieną dalyką, kuris penitentų yra rišamas su jų nuomone, blogu nuodėmklausiu ir jiems neša daug žalos. Tas dalykas yra pyktis ant nuodėmklausio. Kas supranta, kas yra nuodėmklausis ir kas yra pyktis, tam gali atrodyti keista, kaip tie dalykai gali susėti į krūvą. Tačiau tas reiškinys yra labai dažnas dalykas tikinčiųjų gyvenime ir apė jį reikia turėti teisingą nuomonę. Tad aš ir pastėčiau klausimą: ar galima pykti ant nuodėmklausio?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pykti mes pripratę ir su tuo taip apšipratę, kad nebelsikome net dideliu dalyku. Ir pateisinti čis sakome savo: "mano nervai sugedę". Kai šitai aš išgirsti, ir juokas ima, ir keistai strodo: lyg tarytum tie nervai būtų supuvę. Jeigu jie būtų supuvę, nutrukę, tai pagal tokį keistą samprotavimą, nei pykčio nebegalėtų būti, nes per ką gi jis bešlįs, jei nervai jau netikę jo laidininkai.

Paigi, nes pykstame, gaug pykstaže ir save dar teisiname, užuot reikalą taisę. Bet čia reikia priminti, jog pyktis yra ne bile koks menkniekis, o viena iš vadinamųjų didžiųjų nuodėmių, ir įrašyta jų eilėje ne paskutinėje vietoje. Išganytojas įspėjo: "Jūs girdejo- te, kad seniesiems pasakyta: "Neužmuši, o kas užmuštų, bus pasmerkta teisma. Aš gi jums sakau: "Kiekvienas, kuris pyksta ant savo brolio, bus pasmerkta teisme. Kas gi sakytų savo broliui: raka, bus pasmerkta tatyboje. O kas sakytų: "Eproti! Bus pasmerkta į pragaro ugnį" /Mt.5,21-22/. Ir tai visiškai suprantama, nes didžiausias įstatymas yra meilės įstatymas. "Jūs girdejo te, kad buvo pasakyta: "Mylėsi savo artimą...Aš gi jums sakau: Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir meilkitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtumėte vaikai savo Tėvo, esančio danguje, kuris leidžia saulei tekėti ant gerųjų ir piktyjų, ir lygina ant teisiųjų ir neteisiųjų. Nes, jei jūs mylite tuos, kurie jus myli, koki turėsite užmokestį? Argi ir muitininkai tai nedaro? Ir jei jūs sveikinate tik savo brolius, ką jūs viršaus darote? Argi ir pagonyi tai nedaro? /Mt.5,43-47/. Paigi, klausimas išspręstas ir tai didelei pikčiurnų nenandai.

Savaime suprantama, jog be priešasties žmonės nepyksta. Nors labai dažnai pykstame visai be priešasties, nes žmogus tik taip mano, kad gali būti ir toks "reikalas" - reikalas pykti, bet paprastai pykstama tada, kai artimas padaro kokią nors skriaudą tikrą ar tik tariamą, tai yra tik išivaizdavus, kad padaryta skriauda. Pagalieu, gali būti ir iš tiesų tikrų skriaudų, dėl kurių žmonių pyktis, nors ir neleistinas, bet dar gali būti pateisinamas, nes gali būti ir yra tikrai

blogų žmonių, kurie kitų skriaudomis gyvena. Tačiau, koks skriaudikas gali būti mūsų nuodėmėklausis? Ar jis gali norėti mums blogo ir jį daryti? Jeigu toks atsirastų, tai jis būtų tikrai sugriuvęs žmogus ir daug blogesnis už visus kitus niekus. Taigi, net neįsivaizduojame mes nuodėmėklausio, kuris norėtų savo penitentą apvogti, iš pavydo jam gerą vietą atimti, sudaryti gražią šeimą ar ką kitą panašaus padaryti, ką padaro tikrieji mūsų skriaudikai. Priešingai. Jis mums tegali padaryti tik gera: padėti sutvarkyti patį svarbiausią mūsų reikalą: susitaikyti su Dievu, gražinti mums prarastąjį dangų, pašalinti grešiantį pragarą. O kiek penitentų yra savo nuodėmėklausiais nepatenkinti? Kiek jų tikrai ant jų pyksta? Jei su jais nenori susitikti, nenori pasisveikinti, nenori kalbėti, už poros žingsnių išliūli nasisuka visiškai ignoruodami, nors jis yra buvęs jų nuodėmėklausis, o kas svarbiausia, visada jis jms jiems lieka kunigas. Jeigu jis nebūtų su jio turėję reikalų kaip su nuodėmėklausiu, jie jį pažintų kaip vieną iš kunigų ir rodytų jam įprastus pagarbos ženklus, kaip tai dero ir kitiems. Tačiau jis buvo jų nuodėmėklausis, jie ant jo už kažką užpyko ir dabar jaučiasi gali jam atgretinti užpakalį. Daugelis dar ir tais nespykentos ženklais nepasitenkina. Jie eina ir pasakoja visiems, koks jis yra blogas, kaip labai juos nukriaudęs, išbaręs, nedavęs išrišimo ir t.t. Žodžiu, parodo visus pykčio ženklus prieš savo buvusį nuodėmėklausį, kaip parodytų prieš kitą tikrą skriaudiką. O už ką ir ant ko jie pyksta? Už ką? Už tai, kad atsirado kunigas, kuris jiems išpešintyje pasakė visą tiesą į akis, ko iki šiol niekas jiems nepasakė. Už tai kad uždrandė

su kai kuo susitikinėti. Už tai, kad pagrasino neduosias išrišimo, nes nenorįs bendrauti jų daromose niekšybėse. Už tai, kad nepadarė pagal jų užmačią, kad nepadarė taip, kaip norėjo. Už tai, kad nestojo drauge su jais pasmerkti jų priešų. Už tai, kad pareikalavo jiems atleisti. Už tai, kad nelaido dažnai priiminėti šv. Komunijos, nes nusprendė, jog neverti to. Už tai, kad padarė pastabą, kodėl neima ilgai išpažinčių, kodėl 20-30 metų jas atidėlioja. Už tai, kad atsisako duoti išrišimą už susimetimą, sudarytą moterystę pas kitos tikybos dvasininką ir t.t. Čia sunku išvardyti tą daugybę atvejų, kokie gali pasitaikyti ir pasitaiko. Ir juo asmuo būna arčiau bažnyčios, arčiau kunigų, tuo yra įžulesnis, nes jis manosi esąs nuodėmklausini ne tik lygus, bet gerokai už jį aukštesnis. Jis jaučiasi turįs teisę ir galią pakamenduoti net ir jį. Tas gi įžulumas čia būna toks didelis, kad nieko nereikia ir didžiausias nuodėmklausio švelnumas ir nuoširdumas, nieko nereikia tikras prietališkumas, nieko nereikia nuodėmklausio moralinė esmė ar jo išimokslinimas. Visi tie dalykai vienu mostu nušeriami šalin ir jis pastatomas prie gėdos stulpo. Jis bjauruojamas kaip tik begali būti gbjauriau ir žmogus nesijaučia ant savo sąsinės nei dulkelės. Riešingai. Jis jaučiasi visiškai tvarkoje ir net kasdieną vaikščioja prie Komunijos, priėjęs, žinoma, šventvagiškos išpažinties pas tokį kunigą, kuris į tokius dalykus nesigilina, o pagaliau ir nežino, ką jo atleistas penitentas išsarinėja su kitu tokiu pat kunigu.

Ir pasidaro tam žmogui patys baisiausi dalykai: tolimesni vis blėgesni už pirmuosius. Jis darosi šventvagystės po šventvagystių, išniekinimai po išniekinimų.

Žmogaus sątinė ir širdis pasidaro akmeninė ir visiškai suvelnėja, nes ji sumaišo švenčiausius dalykus su pačiais blogiausiais. Jūs, manau, atsimenate "ristaus pasisakymą apie panašaus elgesio farisiejus. Jie puolė išganytoją už įvairiausius dalykus, priimdami jam pačias beisiausias kaltes. Jis ir vienaip jiems aiškino, ir kitaip, nieko nepa-
dėjo. Tie žmonės buvo jau tiek suniekėję, kad net jau paties Dievo žodis jų jau nebe-
pajudino iš blogybės. Ir tada jis pasakė
baisų prilyginimą. Štai jis. "Nešvarioji
dvasia išėjus iš žmogaus, vaikščioja sauso-
se vietose, ieškodama atilsio, neradus ji
sako: Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau.
Atėjusi ji randa juos iššlynotus ir ppaoš-
tus. Tuomet ji eina, pasiima su savim septy-
nias kitas dvasias, cuktesnes už save, ir
atejusias jos gyvena tenai. Ir taip paskui
daroši tam žmogui blogiau negu pirma" /lk.
11, 24-26/. Šitaip, kaip tik pasidaro su vi-
sais tais, kurie pyksta ant savo nuodėm-
klausio.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

As pasakiau, kurie pyksta ant savo nuodėm-
klausio" Ši dalyką reikia išidėmėti. "ei-
gu negalima pykti ant šio žmogaus, nors
jis mums būtų ir skriaudą padaręs, tai juo
labiau ant nuodėm-
klausio, kuris jokios mums
skriaudos nepadarė, o yra Dievo pastatytas
mums absoliučiu teisėju visuose dalykuose,
kurie liečia išganyną. Ant nuodėm-
klausio pykti negalima. Ir kas ant jo pyksta, tas
dešinteriškai nusidėda, negu tas, kas pyksta
ant savo brolio. Apie nuodėm-
klausius iš-
ganytojas pasakė: "Ką surišite žemėje, bus
surišta ir danguje, ir ką atrišite žemėje,
bus atrišta ir danguje" / . Apie
juos pasakė, kai kalbėjo: "Kas jūsų klauso,
tas manęs klauso; kas jus niekina, tas mane

niekina. Kas mane niekina, tas ne mane niekina, o Tėvą, kuris yra danguje ir yra mane siuntęs" / / . Taigi, štai su kuo nesikalbame, kam atsukamas užpakelis, ant ko pykstame. Mums- kunigams, savo garbės nėra ko ginti nuo tekių tikinčiųjų, nes pats Dievas pažėdėjo su jais susitvarkyti. Tačiau jiems reikia apie tai pagalvoti. Nes kas prie to kunigus niekinimo pripranta, jis visą savo gyvenimą tuo užsiima ir sąsaitos su Dievu gali būti baisios. O baises jos dėl to, kad jų blėgybe darosi pačiam tam dalyke, kur ji turi būti naikinama: atgailos sakramente. Jeigu kunigas išpažintyje atiduoda žmogui širdį ir sielą, jeigu jis jam kalba kaip brolis ar tėvas, pagaliam ir kaip Dievo pastatytas teisėjas apie jo ar jos išganymą, o visi tie dalykai atmetami, tai kur gi toks ar tokie begali gauti išganymą. Pas Dievą jie išrišimą gaus? Ne. Tai daryti yra pėvestu jų nuodėmklausimui. O kad tokie, darydami šią niekšybę, eina išpažinties pas sau patinkamus ar savo pačių spėluotus kitus kunigus ir gauna vedinamus "išrišimus", tai jie tik save apgundinėja, nes kol šitokie dalykai dedasi žmogaus sieloje, nekelbant jau apie išorinius dalykus, kurie daugelį suvedžioja ir piktina, jiems išrišimai negalimi gauti. Tai tuščias kunigo apgavimas ir savęs apsigavimas. Jeigu tas dalykas, jo kunigų niekinimas ir visoks boikotas nebūtų Dievo akyse sverbus dalykas, jis nebūtų taip baisiai jo

Jeigu gi Dievas apie tai kalba vieną, o toks suįkūlėjęs tikintysis mano ir daro visai priešingai, tai nejeugi jis gali iš Dievo tikėtis atleidimo? O juk jis įsakė myleti net tikrus savo priešus, kada čia nekenčiamas jo pateptasis, jo pastatytasis

kunigas. O jau S. +statyme Dievas yra sakęs apie kunigo niekinimą: "Kas jus paliečia, tas paliečia akies lėlytę" / / . Ir juo baisiau, kad čia kunigas būna visiškai nekaltas. Ir juo baisiau, kad šitie dalykai atsitinka tada ir tiems, kada ir kas stro-pčiausiai atlieka savo pareigą: nori užkirsti kelią nuodėmei. "ai juo baisiau, kad šitai paprastai daro vadinami "bežnyčios" žmonės; tokie, kurie kasdieną sėdi Dievo namuose ir priima Švenčiausiąjį. Tuo baisiau, dėl to, kad jie savo apakime nebemato savo darbų baisumo.

O aš jums pasakiau visiems ir visam jūsų gyvenimui ir jūsų sąžinai: ant nuodėmkliausio pykti negalima ir kas ant jo pyksta, tas prakeiktas. Amen.